

José María Murugarren Urrutia

VI-1994

Donostian jaio zen 1964. urtean, egun Abanto-Zierbenan (Bizkaia) bizi den arren.

Lan honetan idazle sena eta espresibitatea nabarmentzen zaizkio egileari.

Maitasun esperientziak eta maitasuna-heriotza binomioa dira oso ongi egituratutako lan honen muina.

HAMASEI URTEZ

Bai, noski, guzti hori... Eta zertarako ukatu: Morroiak izugarrizko kotxea zerabilen. Tomate umoak bezain gorria, gorriagatik lehertuko zuelako meatxua aldarrikatzen zuen kotxe europear moderno turbo-kristona. Bai, dena dela, eta molestagarri suerta zitekeen arren, ipar haizeak (ez bortitzegia, justua baino ez) primerako itxura ematen zien, publizitate anunzioetan legez, Karlo eta Inaxiren adatsa (Inaxirena gehien bat) kulunkaraziz. Leunki, badakizue, aidean apoiatu bezala. Karlori ere, erara zetorkion ipar haizea, baina ez zuen une hortako detailerik nabarmena; bere amerikar trajea ordea, hori bai egokia!.. como un guante, como un guante!

Nik lehiotik ikusten nituen, zeren eta ni ez bainaiz etxe hontatik aldendu, esan nahi dut ez naizela amaren etxetik joan, bakaziotan ezik. Karlo bai. Ahalik lasterren abandonatu zuen amaren kabia. Batipat aintziran gertatutakoaz geroztik, zeren gertaera horren osteko sasoiak latzak eta petralak izan baitziren. Etxe horrek Marciaren itzala gordetzen du oraindik ere, bisitari estrainu eta eragolearen presentzia bailitzan.

Gaur, aitzitik, amari datorkio bisitan, Inaxirekin. Besotik helduta biok. Bihotz bereko bikote hunkigarria... Joxepa balkoian, berak nahi baino guttiago ikusten duen seme irabazleari, merezi duen moduko agurra emateko. Loreak falta dira. Edo konfetia. Batek daki! Agian arroza. Bai! Arroza. Arroza txuria sei pisutako etxebizitza honetako lehio guztietatik jausi alai zerutarrez erortzen.

Belarriraino ailegatu zitzaidan, eta min zorrotza egin ere, Karloren kotxeko giltzen dindilak poltsiko ugarian, mugimendu zehatzez, sartzean. Bai, Karlo. Ez huen doinu bera izan, badakik. Ezin nian hire harrokeri purtzil dotore hori jasan. Eta lehengoan biok berdin! Praka motzetan. Nondik atera duk gizaseme errespetagarriaren mozorroa?

Portalean sartu dira. Baina badakit zerbait ez dabilela zuen artean. Ez duk hala Karlo? Ezetz? Tira, hori ikusteko zegok. Gogora hadi. Aintziran. Ez al haiz akordatzen? Posible al duk aintziran gertatutakoa ahaztea?

Aita hil zitzaian egun berean susmatu nian gaurko hire tristura hau ikusiko nuela. Nire barnealdean blausta argitu zitzaidan ideia izan huen. Logaritmo bitxi bati erantzuna ematea legez. Triste egongo hintzela ba nekien, eta egia esan ondo datorkik. Parregarri hengoke praka motzetan, alai. Gogora, gogora dezagun...

Aitaren heriotzaren egunean bertan esan diat. Oraindik ere hire etxe ilun arrotza gomutan diat. Hi joan hintzenez geroztik ez nauk handik azaldu ondoko etxebizitza den arren. Baina ez nian zer kontatzerik. Hire amaren etxea... Hire amaren etxean beti egon duk olio errearen usain melinga eta zorrotza. Eta hire aita hil zeneko egunean berunezko tristura astun lodia nabari huen. Tristura teatralizatuegia, keinuak ere, bai eta negarrak. Zeren horrenbeste tristezia gehiegizkoa huen, handiegia. Bai, Karlo, hirea arinkeria izan duk beti. Loretik lore beti. Gorotzik gorotz. Munduan etengabe hegan dabilen insektu multzo informe hura bezala. Han eta hemen firurika. Kontzientzarik gabe. Egun osoan, bizitza osoan aldameneko jendea zirikatzen, nahigabe.

Hire ama larri zebilean. Nola ez baina! Horrelakoetan urruneko ahaideak ere larritu egin ohi dituk eta. Hire ama. Zimurrez trontzaturiko emakume lodia; izerdiaren hats sarkorra zerioan hire amari. Mantalaren koadroak ere zimurturik.

Nola nahi ere hi ez hintzen egitan tristatu, garai hartan ez baikenuen konbentzionalismoz ulertzen. Zeren horixe baino ez huen: konbentsionalismo hutsa. Hire aita putaseme bat besterik ez zela-

ko izan. Eta hire ama poztu egin huen bere artean. Begietan argi bitxi bat somatu nioan, larrialdi horri ez zegokiona. Eta hi, Karlo, harat-hunat begira, urrutik etorritako ahaide belarrimotz ezezagunei zirkunstantzia aurpegi lelea jarriz. Maria Dolores izebaren muxu heze eta lekedatsuak jasanez, eta Antonio osabaren eskukada zakarrak. Hiri bost axola zitzaian, amari beste. Baina eure itxura mantentzen huen, hamasei urteko mutil deskontsolatuarena alegia, batipat hire lehengusinarentzat. Lehengusina edo, zeren ez baituk osotoro garbitu benetako lehengusina zenentz.

Ikusten huen lehenbiziko aldia huen hura, eta atea irekitzera gerturatu hintzenean edozein gauza espero huen, hots, osaba-izeba deskontsolatuen saldo berria, eta muxu gehiago eta eskukada gehiago. Dena, gertatu zena izan ezik: Atarian, garbi-garbirik, aingerua legez, hire sasi lehengusina Marcia. Hamasei urteko neska (emakume?) deskontsolatua. Urrea bezain errubiua, (hori duk topikoa! Batez ere hamasei urtez) kitarra bero baten figuraz; eta ezpain mamitsu eta gaztetan marrazturiko zalantza erdiragarria: *Muxukatuko dizut? Ez dizut muxukatuko?»* Azkenean bai, eztiki muxukatu zian. Bai eta niri ere, hire ondotxoan bainengoen, eta bide batez (by the way) ez zitzaioan neke handirik. Baina niri muxukatzean gaitzezpen-keinua agertu huen hire aurpegian. Klaro!, nik ez nian horrelakorik merezi ez bainituen urrutik etorritako ahaide belarrimotz saldo deskontsolatu horren muxu eta eskukadak jasan. Sasoi hartan premioaren merezimendua sofritutako gaztituaz neurtzen huen. Ez al duk oraintxu berdin?

Hire sasi lehengusina errubio aingerutarra sartuz geroztik, etxeko berunezko aidea, superman baihintzen, nekerik gabeko maneran mantentzen huen, arraren indar sensuala erakutsiz: *«Egunen batean, badakizu sasi lehengusina errubio aingerutar bihotzekoka, ezkonduko gara, eta etxea esku doblegaezinaz eramateko gauza izango naiz. Ez al duzu nabari nola jasotzen dudan berunezko tristura astun lodi hau?»* Eta Marciak hilotzaren ohearen ertzetik zelatatzen hinduen, bere begiradak urrutik etorritako ahaideen buru eragoleak txuliatu behar zituela. Eta agian, hire aita hil berriaren alor bisualatik iragan. Bizirik balego: *«Honelakorik ez!»* Baina ze ostia! Seko hilik zegok eta; behin betikoz hotzituta.

Marciaren begirada samurra, bihotzekoa hartzeko bezain guapu, emearen sensibilitate sensuala erakutsiz. A zer hirukotea!

Pastak atera zizkiaten. Pastak eta pattarra. Guk pastak jan genizkian. Ahaide belarrimotzak patarrari xurrupaka. Luzarorako genizkian ehortzak, eta hire gelan sartu gintuan hirurok, norbaitek esan baitzuen hori ez zela hamasei urtetako neska-mutil deskontsolatuek ikus desaketen funtzioa.

Gelako argi zurbilaz hire sasi lehengusina ederrago zegoan (si cabe) eta galdetu zian nolatan eman genezakeen denbora. *«A bai! Poxpoluen jokua!»* esan zian. Poxpolu kutxa bagenuen eta neska eder bat biluztarazteko ere: Zer gehiago nahi?

Jira-bira poxpolutxoa, eta biok jadaneko kaltzontzilotan. Marciak parre egiten zioan gurre biluztasun traketsari. Hamasei urtez, badakik, gorputza egin gabe genian. Hezur konkorrek larru garudunaren azpitik azalaratu nahi. Luzeegi ankak eta bularra estuegi oraindino. Parregarriak egitan! Eta are parregarriago poxpolu jokuan gure trebetasun eza.

Azkenean atorra eranztea lortu genian. Marciak lasaitasun urragarriaz deslotu hituan botoiak. Banan-banan. Bukaerarik gabeko eldarnioan. Botoi bakoitzarekin batera gure hasperenak areagotzen hituan, zeren eta botoi bakoitzak Marciaren haragi nahigarriaren zati berri ezezagun bat agertzen baitzen gure begi berrien aurrean: Lepo azpiko aran makurra lehenbizi. Bularren hasiera gero, larru txuri bigunez osaturiko eremu itogarria. Hirugarrenarekin batera ditizorro txuriaren erdialdean brodaturiko larrosa gorria. Zilbor akatsgabearen depresio zuztagarria azkenaurrekoa deslotzean, eta azkenarekin batera bere gerriaren itxuralde majikoak sabelpe apurkor eta berotara isuriz, edertasunaren antigualeko jainkosa baten figurakl duen perfekzio berbereaz landuriko gorputz miresgarria. Gero, lepoetatik irriztaraziz, setazko atorra txuria erori huen bere beso delikatuak erakutsiz. A zer ikuskizuna! Hantxe gintuan biok, Marciaren gorputz miresgarritik begiak ezin ken genitzakeelarik. Ahoa ertirekia genian, harrituta, mundu honetako gauzarik bitxiena deskubritu izan bagenu bezala. Eta egia huen nonbait. Ditizorro hura betikoz gelditu zaidak kaska

erdian iltzaturik, Marciaren diti gazteen babesle ankerra, Marciaren diti borobil eta mamitsuak...

Marciari berari otu zitzaioan: *«Orain prendak pagatzera egingo diagu! «* Prendak Marciak berak agindu hituen ere: *«Karlo, muxu bat eman behar didak lepoan». «Marcelo, nere bihotzaren taupadak kontatu behar dituk belarria nire bularrean apoiatuz»* Eta nik ez nekiean zeintzuk hituen Marciaren bihotzaren taupadak eta zeintzuk nirearenak, horren gogorki ari baitzitzaidan bihotza, trostaka, zaldi erotuaren antzera.

Bilera bitxi horren jaun eta jabe aldakatu zitzaiguan Marcia poxpolina, eta gu zenbat eta urduriago ikusi, orduan eta ausartago hura, prendak eskatzen: *« Karlo, ditizorroa deslotu behar didak eskuak ezin dituzula erabili»*. Eta horretara jarri hintzen, ditizorroaren klipari horzka, hire ezpainek bere larruaren bero itogarria dastatzen zutelarik. Nik otoiz egiten nian norbaiti eskatzen hire lan horrrek arrakasta izan zezala, eta halaxe izan huen zorionez. Bapatean, Marciaren ditiak hanpatu edo egin hituan ditizorroaren presio ezerosotik libro gelditu zirenean, eta nik, nire griña ezin ostenduz, esku biak galdu nizkian bere bular beroan, trunpilo larrosak emaro ernatzen zirelarik. Honekin batera muxu luze bat eman zidaan. Eta bere mingain erotuak aho sapaian ziztatu nindian, bere pozoin majikoa betirako txertatuz, zure aita hil berriak, mundu honetako pasoiez ulertzen ez den mundu zerutar hartatik zelatatzen gintueno. Belarriaren ondoan Marciaren arnasa gopuzten hasi huen, hasierako arnasaldi hutsa ahots bihurtuz: *«Maite zaituztet»*. Gero eta ozenago. Errezegi amoratzen diren hamasei urtetako zapalarroak bezalaxe, gu bezalaxe alegia. Zeren gu biok Marcia aingerutarraz txoratu baikinen, goitik beheraino txoratu.

Geroztik arraro samar suertazen zitzaioan hire amari Marcia hire sasi lehengusinaren gu bisitatzeko bapateko zaletasuna. Mendeak ematen genizkian hire gela hartan, amodio eta sexurako ikasgela liluragarria. Marciak atsegin bide zian joku hura.

Marcia egunero azaltzen huen hire etxetik, eta egunero biltzen gintuan hirurok gure hamasei urtetako asmo eta kezka transzendentalak elkarri azaltzeko. Xelebreak gintuan egitan! Uda

sasoia huen, eta oporraldia elkarrekin emateko hitza eman genian. Marcia kilikatua zegoan planak egiten, eta etxe bat lortuko zuela esan ziguan. Hara joango gintuan hirurok, eguzkitan patxadaz etzatzera, eta gaueko kilkir erotuen orkesta desordenatuarekin batera gure amets erotuak egi bihurtzera, aste beteko denboraldiaz, gure hamasei urtetan, urteetarik liluragarrienak...

Planak egiten hasi eta Marcia aste betez desagertu huen. Urduriak hartuta gintuan, jan ere urri egiten genian. Zer zian ez etortzeko? Halere, horiexek izan hituen gure laguntasunaren sasoirik tinkoenak. Paseo luzeak ematen genizkian, inongo norabiderik gabekoak, ordurarte ezezagun genituen bidexka eta bazterrak zeharkatuz, udako aide beroaz mozkorturik. Ederra huen egitan gu biok hasi berria zen urtaro horren argi aratza larruan sentitzea, garbitasunaren kaleetatik, pagoen itzalpe hezean erdi lo erdi amets genbitzala. Marcia genian ametsik gozoena. Marciarengatik pairatzen genian arratsadalde perfekto horien amaigabeko leloa. Noizbait bihurtuko zelako itxaropenaz. Bitarte aspergarri horretan edonon atzematen genian Marciarekin zerikusia zuen zerbait. Lurrin zorrotz bat, bere azalarena bezain mingarria, edo, agian, arbola ezezagun baten hostoen figura, bere adatsa bezain moldeaturikoa. Marcia etorriko huen. Ziur geundean. Eta ez ziguan askorik ajola, orduan, bere zain egotea. Izan ere, itxoinaldiak xarma ere bazuen: Etorkizunaz ekarriko ligukenaren atzerapen gozoa...

Bai, noski, guzti hori... Eta gu arbola horren itzalpe eztian udako arratsalde zehargian, egunero bezala. Orduantxe agertu zitzaiguan Marcia, bere uda-gonaz zelai horretako muinotxoak trakets igotzen, emakume ederrek soilik duten ibilera miresgarriaz. Handia suerta badaiteke ere, ez nindian batere harritu Marcia ikusteak, aste luze bat iragan bazen ere. Bera ikusi bezain agudo denboraldi guzti hura ahaztu bide zitzaidaan. Eguzkiak tinko jotzen zian, eta Marciaren aurpegia gainezkaturik zegoan haren argiaz. Marciaren mugimendua, erdi zabuka, besoak pixkat altxaturik zelaiko konkorretan oreka ez galtzearren, eta bere adats luzea mugimenduaren kariaz kulunkari, gure etorkizun zoriontsuaren bandera bailitzan. Hi lotan hengoen, eta hamabost segundu horiek betirako galdu hituen. A kaikua! Zer esan dezakek Marciari

buruz? Une haiek ziaten Marcia ulertzeko gakoa, instant tximistatsu haiek, trostaka iragaten den printzesaren karroza...

Azkenez guganaino ailegatu huen, eta ahots epelduaz ea lotan hengoen galdetu. Ez nioan erantzunik, haren izerdi garbiaren usainak txunditurik nindukaan. Soineko arin bat zeramaan, hezur kolorekoa, eskote borobilaz. Ilea askaturik, ohizkoa zenez, eta bere besoa altxatu zian bekokian irristaka zihoazean izerdi tanttoak txukatzeko. Une horretan eta ez bestean maitemindu ninduan Marciarekin. Besoa altxatu eta bere gorputza luzatu huen. Makurik gabeko soinekoak bere besape iletsua agerian utzi zian. Altuegia begitandu zitzaidaan, mugagabea, eta ni bere oin artetik arrisku bizian zebilen xomorroa ninduan, xomorrik nimiñoena. Orduantxe konprenitu nian. Marciak erakutsi zidaan zeri izan behar nioan beldur: Mundu honetan neurri gabe maitatzen duzunari alegia. Bai, une hartan maitemindu ninduan betirako, eta mirari berri beldurgarria aurkitzen duena bezala, ahotsik gabe, indarge eta erabat leloturik gelditu nintzaioan begira. Berak esango duenari *«bai, bai, bai»* erantzuteko kemena besterik ez nuelarik.

–Aizak, berri harrigarria dakarkiat.

Eta nik:

–Bai.

Marciak estrainaturik begiratu zidaan, nire *«bai»* horrek ez baitzen zentzuzko erantzuna, baina ez zidaan jaramon handirik egin, eta higana hubilduz eskuez astindu hinduen esnatzeko.

–Zer hago? Ostia, utz nazak!

Esan huen nik astintzen zintudalakoan. Begiak ireki hitueneean, ordea: *«Marcia!»* esan baino oihukatu huen, gehien bat hire ahotsaren jabe ote hintzen egiaztatzeko. Muxu bat eman zian eta gero, eguraldiaren ederra aipatu bezala, axolagabeki:

–Etxe bat aurkitu diat oporrak emateko.

Bai, eta egia huen. Gu ez gintuan oraindik neska bati kontra egiteko gauza, baina une horretan hartu beharreko erabakia neurtzen ahalegindu gintuan.

–Hilabete osorako lortu diat. Etorriko al zarete nirekin?

Erabakia neurtzen saiatu gintuan. Bai eta ondo egin ere. Biok batera, burdin erdoilduen koru baten abotsaz: «*Bai!*» oihukatu genian. «*Bai*» hura gure bizitza osorako sententzia zen arren. Baina maitemindurik geundean. Zer egin daiteke hamasei urteteko kakagixon bixarguri birekin horrelako egoera gaitz batean? Eta gainera Marcia bezalako neska-pirata gidaritzat izana? Ezer ez. Deus ez.

Marcia neka-pirataren aitatxo jatorrak ba omen zian etxalde handi zahar bat gure etxetik urrun zegoen Susalu herriskan. Eta gu hara joateko baimena eman zian. Ez genian oztoporik izan gure gurasoen baietza lortzeko. Hire aitaren heriotz freskoak leundu zian bidea. Egoki omen huen biontzat tristura arintzeko atsedenaldi bat. Besterik gabe. Errezegi.

Bi egunen buruan Marciaren aita jatorra bila etorri zitzaiguan bere furgonetaz. Kilikaturik geundean, eta goiz hartako aide fresku eta garbia ez zaidak ahaztuko.

Horren fresku eta garbirik den aidea soilik hamasei urtez soma baitaiteke. Marciak ez zeramaan solte ilea. Egun hartan motots altu dotorean bildua zian, eta helduago ematen zian. Emakumeago. Bere aurpegiaren itxuralde akasgabeak agerian zizkian, lotsagabeki. Pornografikoa ia. Furgonetaren leihotilako kristalean zehar bere begien dirdirak liluratu nindian. Begi heze eta urdinak, itsasoaren parekoak. Nire maletari heldu nioan Marciaren aitatxo jatorraren furgonetak frenatzean kirrinka bitxia zegien artean. Bidaia osoan Marciaren aitatxoak aholkuak ematen zizkiguan: Zer bisitatu, nola ireki atea, mola piztu butanoa, e.a. Gero bera han bizi zeneko garaiak ekarri zizkian gogora: «*… sasoi hartan, zer esango dizuet?, hamasei urte? Ez, gazteago ninduan. Klaro, anaia zaharrenak nik baino bost urte gehiago zeukek, beraz… ummm… hamar urte, horixe! Hamar urte, kontxo! Nola iragaten den denbora…* » Eta gogoramen gozoren batek erakarrita bere baitan tolesten zitzaioan gogoa, eta ixiltzen huen tarte luzez, triste antza. Ni, ordea, Marciaren atzeko jezarlekuan eserita nengoenez, bere lepoaren larru bigunean erreparatzen nian soilik, bilo horiska nahigarriak ez milizkatzeko ahalegin handiak eginez.

Lehenago esan dudanez, Susalu herriskan zegoan etxea. Susalura ailegatzean aide beroaren agurra besterik ez genian izan, edo agian belar ihartuaren usain lehorrarena ere. Horren duk zaila munduan diren gauza guztiei izena jartzea! Urrundik, durundio kotoiztuaz ahuntz sakabanatu batzuen marra parregarria. Fondoan gure etxaldea: «*hura duk*». Gure paradisua. Hi leloturik henbiltzan, bidexka makur horretatik erdi zabuka, saltoka, hire pausu bakoitzean hautsa txuri indefinidoa arrotzen zelarik. Hire aurpegi zoriontsu hura! Gugandik metro batzutara hindoan, beso biez ingresti bitxiak eginez, bake garaiaz derrepente jabetu den soldadu ero baten keinu alai handitzarrak. Marciak barre egiten zian, eta hi maldan behera erori hintzen trapuzko panpox desartikulatuk bat bezain toilki. Eguzkia gogorki pizturik zeru garbaian. Horixe, bai, eta hire laisterketa eroak Marciaren inguruan. Hari segika, txakur hostari baten antzera. Zaunkak besterik ez hituen falta, zaunkak eta zine mutuan entzuten den piano musika desordenatua. Ni geldirik nengoan, gure etorkizunari begira, eta zin dagiat ez niola susmo txarrik atxeman, kontrakoa baizik. Agian eguraldi aratzaren poderioz, edo beharbada gazteegia nintzelako. Bai, horixe, eta zertarako ukatu, pozik nengoan, pozik eta osasuntsu. Zuen laisterketa erotuaz etxaldeko ateraino ailegatu zineten.

–Non dun giltza?

–Ez zegok giltzik, –Marcia berriro jostatzen. Irriparre zabalaz.

–Nolatan baina!?

–Ez, ez zegok. Atea bota beharko duzue gizonok.

Aurpegian gorria piztu zitzaian Marcia hire indarraren beharraz ikusi huenean. Marcia liluragarria. Eta hi atea nola botako aztertzen, erabat harrotua. Marcia hiri begira, berarentzat baitzen teatro guzti hura. Marcia begiratzen, emaztegai lotsatiak bere heroiari begiratzen dion legez. Saiatu hintzen. Pelikuletan ikusia huen bezala: lepoaz joka. Atea mardula zen ordea, eta ez huen pittin bat ere mugitu.Marcia begiratzen, agian maltzurki. Baina nola esan horrelakorik bere gurinezko aurpegi inuxentea ezagututa? Lanari ekin hion, eta ekitean eskuko atzapar lodian min hartu huen. Eta Marciak nahikoa zela erabaki. Giltza bazegoen, noski, baina bilatu

behar huen. Berak «*hotz, bero*» leku zuzenera gidatzen hinduen, eta era horretan beharrezko denbora baino gehixeago eman.

Etxaldean sartutakoan gauzak atontzen aritu gintuan. Ahal moduan. Hemendik mahai bat, aulki batzuk ere baziren, eta ohea. Matrimonio ohe handia hirurontzat. Argizari batzuk topatu genizkian ere, eta gauean liluragarria iduritu zitzaiguan gure txoko hura. Argizariaren su lamak gure itzalak dantzarazten zizkian, lehunki, itzalak gu bezain nekaturik baileuden. Paretaren kontra luzatuz, zabalduz: «*Itzala oinetan biltzen da goieza, inork ez dezan ikus gure alde gaizto eta iluna. Horretarako izkutatzen da, goizean*».

Gero hire atzaparra: «*Ekartzak, muxu bat, muxu bi, sano hago hi!*», eta ahoan sartu zian hire atzaparra, edoski egiten zian. Noizik behin ahotik atera eta kontu handiz milizkatu, mingain bustiaz. Marcia ahopez zegoan ohearen gainean, hire atzaparrarekin jolasean, lau anketan. Lehenbizi burua besterik ez zian mugitzen, atzaparra ahoan sartu eta atereaz, gero gorputza ere, mugimendu horretaz kutsaturik, aurrera eta atzera, seaskan bailegoan. Ni Marciaren atzean nengoan, eta nire lekutik Marciaren gorputz osoa ikusten nian, baina batipat ipurdialdea, gona eskas horrek apenas estaltzen ziola izterra eta ipurdia bat egiten diren leku kokagaitza. Eta lantzean behin, bere kulero txuriaren ankartekoa ere. Ausartu ninduan eta arinki altxatu nian gona, gerriraino, enkajezko kuleroa agerian utzirik, eta bere azpian ipur masail leunak soma zitezkean. Marciak atza xurgatzen zian, eta esku batez hire praketan aspalditxoan somatzen zen txuntxur hura laztantzen hasi zitzaian. Bien bitartean bere kuleroa alboratu nian, pixka bat, bere larrosa bustia begibistan izan nuen arte. Xaboi usaina nabaritu nian, edo limoiarena. Nire atzaparra zauri heze horren ertzetatik irristatu nian; haragi puztuaz eta ile hariaz asaturiko muino leunak, eta geroxeago ezpain larrosak ireki, eta muxukatu. Marciaren eztarritik aiene latz eta itzalduak entzun nizkian hire praketako botoiak deslotu eta hire zakila ahoan sartu zuenean. Adats luzeaz ankartea estaltzen zian, eta hire aurpegiaren keinua ikusi nian, ahoaren forma desenkajaturik, sabaiari begira, gorputz osoa tenkaturik huela. Paralisiak jota hengoela esan zitekean, edo izu batek behin betirako momifikatua, agian Marciaren ahoak irentsiko hintuelako beldurrak jota, edo beharbada, estreinaldiaren harridua huen soilik. Bai, baliteke. Nik,

kikirrioa atera nian, eta emeki labandu bere ezpain puztuetatik, leunki barneratzen, bere barrenetan bero kiskalgarrian itoz. Marciak zakarki bultzatu zian atzerantz eta barruraino irentsi nindian. Orduan hasi nintzaioan joka, bere barrualde paregabean kaduria isuri nian arte, bizkarrezur osoan zehar inurriak, tarrapataka, segundu batez. Loak hartu gintian, bata bestearen gaienan, soilik sexuak ematen duen nekazio gozoagatik.

Biharamunean aintziraraino hurbildu gintuan lehenbiziko partez. Eguraldia kriket zegoan, eta aintzirak ez zian leku terrible hura ematen. Kontrakoa baizik. Ipuinetako sorgin mozorrotuaren antzera, oso leku ederra iduritu zitzaiguan. Eta orain? Egun hartan eguzkiaren koloreek zilarrezko diztira argiak sortzen zizkian urazalean, eta inguruko belardi batean etzan gintuan, elkarren ondoan, begetaleen hezetasun ongarria usainduz, beste ezeren premiarik ez genuela. Nik ez nekiean igerian, zuek ordea, bai. Gustora ibili zineten uretan lehenbiziko bainualdi hartan. Hire itxura! Atleta iaio baten jiteak hituen, brazada luzeak eta dotoreak ematen. Baina hire gorputza, maxkala eta heldugabea, hamasei urteko zapalarro baten gorputz desitxuratua. Badakik, neskak mutilak baino arinago egiten dituk. Marcia emakumea huen jada, gu arteean bixarguriak. Baina horrek ez gintian abailtzen, batipat horretan erreparatzen ez genuelako, edo hobeto esateko, hasiera batean erreparatu ez genuelako.

Akordatuko haiz, ziurren, nolako itxura zeukean gure etxe aldamenean beraneatzen zian fotografo horrek. Nik horretan erreparatu nian Marciak lehiotik kuku egiten ziola harrapatu nuen lehenbiziko egunean. Sukaldera joan ninduan, goiza huen, goizeko lehen orduak. Hi lotan hengoen. Marciaren unerik erabakiorrenetan gertatzen zitzaian bezala. Marcia bere kamisoi xumeaz, itsatsia zegoen lehioan, zerbait ikusgarriari so. Fotografoa huen ikustaldia, eta Marciak kamisoiaren aurreko aldea altxaturik zian, eskua ankartean galdurik. Fotografo hark, eguzkitan zegoela, gizon helduaren haragi beltzaran iletsua erakusten ziolarik, lotsagabeki. Harengana hurbildu ninduan, eta ez pentsa, ordea, bueltatu edo begiratu sikiera egin zuenik, ez. Bere gorputza eskeini zidaan, besterik gabe, nik nahi guztirako prest, fotografo zital horren gorputz gihartsu holiwoodtarrari so zegion artean. Marciaren haragia, beti

lez, beroa. Banekiean, ez galdetu zergatik, baina banekiean hura zela Marciak gozatzeko azken aukera. Eta halaxe gertatu huen. Zorigaitzez. Marciarekin txortan ari nintzela ez zian behinere burua niregana bueltatu. Kristalean itsatsirik zegoan. Eskuak lehioko markoan apoiaturik. Bere arnasa gero eta ozenago. Arinegi bukatu nian, eta berarengandik irtetzean, izter biluztuetatik, malkoen antzo, segai tanta batzuk irristatu ziren, goiz garden horren bederatziak aldera, txori ikustezinen txorrotxio urrunak bizirik geundela adierazten ziguten artean.

Marciak ez zidaan fitsik esan. Eta arratsaldean ez zian nahi izan aintzirara etorri. Etxean gelditu huen. Goizean gertatutakoa kontatu nianean beldurraren keinu latza somatu nian hire aurpegian. Egiazko beldurrarena. Marcia zerutarra galdurik zegoan. Galduta genian, bai, Marcia.

Aintziratik etorri eta, Marcia egoniko lehioan bertan, itsatsi gintuan biok, arratsean. Hamasei urtetako mutil deskontsolatuak hire sasi lehengusina zerutarrari begira, bai eta fotografo balakariari ere. Eta den dena ikusi genian. Orduantxe agertu huen hire barnean geroztik izkutaturik daramazun beste Karlo hura. Karlo ankerra, bihotz beltza, berekoia, barkatzeko gauza ez dena. Oheratu gintuan.

Marcia goizaldean agertu huen. Eta txori urrunen txorrotxioak bizitzaren baotasunean oihartzun erdiragarria sortzen zian, eta, agian, enbat xume batek landare igartuak mugiarazten zizkian, zentzurik gabe isurtzen zen eguzkiaren azpiko eremu lau eta mugagabean. Marcia, goizaldetik zetorren itzala. Marciak ez gintian maite jadaneko. Eta ondoko gela batean atondu zian bere ohea. Hi altxatu hintzen, eta eure ohea atondu huen ondoko gela batean. Ondoan, aldamenean... sekula ez diate hitz horiek hainbeste distantzia adierazi! Hire negarra aditu nian paretan zehar. Ondoan mila kilometrotan. Aldamenean, mundu oso baten itsaso ixilak erdian genizkialarik. Geroztik ez zian, Marciak, gure laztanik onartu, eta ume mokoak baikinan tratatzen hasi zitzaiguan.

Marcia aingerutarrarengandik aldendu ninduan, gureriko bere atzerakoa ezin bainuen jasan. Baina hi parregarri gelditzen hintzen! Jostailu berria galdu duen umearen antzera. Erdi negar, erdi zotinka Marcia eragozten huen hire kexu eta mezu zozo haiekin.

Eta honekin batera, une berean kasik, hire barnean jaio berria zen Karlo ankerra azalaratzen hasi huen.

Bai, noski, guzti hori... Eta era berean hire ahalegin dorpeak ere, Marcia berriro berreskuratzeko ideiak txoratu egin hinduelarik. Marcia berrezkuraezina huen, horrelakoak susmatu egin behar dituk.

–Badakik? –esan hidan arratsalde batean, kilkirren zarata paranoikoak aintziraren inguruko aidea pozointzen zuela–. Marcia puta bat duk. –Ez nian deus erantzi, eta hik jarraitu huen: Garesti kobratuko zioat egin duena. Urdanga alena!

Erdi lo nengoan eguzki astun eta mulloaren azpian, eta Marciarekin bezala hirekin ere egin nezakeen guztia alperrikakoa izango zelako ziurtasuna ezarri zitzaidaan barnean. Landare zapal eta korapilatsuen sustraien norabidea jarraitu nian, bidea idurikatuz, lurraren errai heze eta ilunetara ninderaman bidea, eta hire aita bezain hotzik ziren harriekin solas egin nezakeela iduritu zitzaidaan, eta ez zidatela ulertuko, eta dena hutsala izango zela.

Marciarekiko amodio bortitza zena gorroto are bortizago aldakatu huen, eta barrualdean kiskaltzen hinduen pasio horren bilakaera bitxiak. Zigarro baten txuntxurra zirika bahu bezala.

Lana zela eta, fotografoaren ausentzia izan genian bizpairu egunez. Marcia, Susalu herrian besterik ez zegoenez, gugan errefujiatu huen. Gogo handirik erakutsi gabe, egia esan, aintzirara etortzeko hire gonbitea onartu zian. Mutur luze eta txantxetarako betarik ematen ez zuen aldarte ilunez aintzirarako bideari ekin zioan, gurekin batera. Gure itzalak bide horretako hauts txuri xehean luzatu egiten ziren, eguzkia, azken aldian bezala, modu ankerrez isurtzen huen, purrustaka, zeruaren zauri sendagaitzatik ihes dihoan bizi-gaia bailitzan. Hi ez huen, ordea, eguzkiaren itxura ikusten, ez eta Marciaren keinua ulertzen. Marciak gurekin egon nahi zuela pentsatu huen. Eta pozik hengoen, pozik eta urduri, patuak eskeintzen zian aukera erabakiorra tajuz aprobetxatu behar huelako. Balakari hengoen, enpalagosoa, insektu eragolearen modura bere inguruan biraka, eta Marcia kuttunaren gaitzespena besterik ez huen lortzen. Porrota. Eta porrota bakoitzarekin batera bihotzak zirgit egiten zian. Eta gogortu.

Aintzirara ailegatu gintuan.

–Ez al duk ederra? –esaten hasi hintzen– Esan nahi diat, ez zekiat, argia, eguzkia... –ozen hitz egiten huen, naturaltasunarik gabe, eta hire ahotsak arrekura erakusten zian. Ozen hitz egiten huen, Marciak entzun zezan. –Honengatik soilik merezi dik bizitzea. ez da hala Marcelo?

–Beno, edozerk berotzen hau hi.

–Mundua, harrigarria duk mundua... Eta bizitza. –esan huen hire golkorako.

Marcia belarretan etzan zen, hire teatrori jaramonik egin gabe. Hi ez hintzen amildu.

–Ez diat besteren beharrik. Munduan ez zegok ezinbestekoa den ezer, ez amarik, ez aitarik. Amodiorik ez. - Marcia begiratu huen, hire hitz horiek nolako eragina zuten atzeman nahiean. Marciak ez zian zirginik egin. Gero, eskua astindu zian, euliren bar uxatzeko. Euliaren firuria klarki aditu huen une batez, alperrikako beroaren erdian, ihes. –Amodiorik ez. Horixe duk. Baina Marciak... –Marciak, eskua bekokian jarriz, eguzkiaren argitan begiek itzalik izan zezaten, une batez begiratu zian.

–Marciak zer? –galdetu zian bapatean.

–Ez, deus ez.

Marcia eseri huen. Haserre ematen zian. Hitzak neurtzeko edo, ingurua begiratu huen, eta lasai hasi:

–Aditu Karlo. Nazkatuta naukak hire zozokeria guzti horiekin. Zerbait esan nahi didak. esaidak bada, jainkoarren!

–Ikusi al duk? –galdetu hidan tonu ironikoaz– Ikusi al duk? Marcia haserre zebilek. Geure errua duk nonbait. Marcia haserretu duk. –ahotsa epelduz jarraitu huen– Zerbait egin beharko zioagu, gaixoa, gure solasak gogaitzen dik Marcia.

–Hi haiz hi ergela! Minduta hago Luisekin egon nahi dudalako, eta ez haiz ausartzen egia esaten. Luis hi baino gizonago delako. Luis maite dudalako. –esan zian Marciak, hitzak eztarrian kol-

patzen ziotela, min bitxia sortuz. Luis urrun zegoelako, agian berriz bueltatuko ez zelako.

–Luis. Badakin zer den Luis hori? –bota huen haserre– Hi bezalako txolinak engainatzen trebe den iruzurtia dun. Luis ez delako bueltatuko.

Hau entzutean, Marcia altxatu egin huen. Beldurrez nonbait. Hik esaniko hitzak sinetsi nahi ez zituelako. Luis ez dun bueltatuko. Negar ixila. Marciaren begi hezeak. Hunkitu hintzen.

–Beno, tira... Gu gaitun... Berdin dio etortzen ez bada. –hitzokin batera Marciaren gorputzak berriro tenk egin zian–. Hobeto. Nahiko gaitun hirurok. Pasatuko zain, ez arduratu.

Marcia zakarki bueltatu huen, eta higana zuzendu huen, erobultan, aideari kolpeka, gorroto biziaz. Hire aita hilak parre egiten zian leku izkutu batean. Marcia kolpeka, eta hi Marciaren gorrotoa menperatu nahi. Kontrolatu. Marcia erotua bere onera ekarri nahiean. Marcia. *Puta bat duk Marcia*. Eta Luisen hortz zuri perfektoek Marciaren ezpain lodiak atximurtuz. *Puta bat duk*. Marcia oihuka, entzun nahi ez hituen zakurkeria guztiak aurpegiratuz. Hire ama, mantal zikinaz. Eta Luisen mingaina, Marciaren aho bustian. Eta Marciaren gogoa. Marciak Luis maite zian. *Puta bat delako*. Aintzirara erori zineten, kolpeka. Hire aurpegi urratuan odola, Marciaren atzazkalak labana eroak. Marciaren adats horia hondoratzen, aintziraren ur gardenetan, hire esku gazteen indarrez, eta gurguri etsiak urazalaratuz, eta Marciaren beso delikatuen mugimenduak, esistitzen ez zen babesaren bila. Hire aurpegia, irribarre okertuaz, Marciaren hamasei urte lirainak aintzira gardenean itotzen. Nik ez nekiean egiten, badakik.

Gero ixiltasuna, edo agian uraren kristalezko doinuak, eta bizitzaren pausu zehatzak aurrera zirauela, axolagabeki.

Oraingoan akordatuko haiz, Karlo, hire kotxe europear turbokristona gidatzen duzuno, hire amak agur dagiala etxebizitza triste honetako boskarren pisutik. Luis ez huen berriro agertu. Agur Karlo. Adio Marcia...